

Sygn. akt IV U 880/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 maja 2018r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący	SSO Elżbieta Wojtczuk
Protokolant	st. sekr. sądowy Marzena Mazurek

po rozpoznaniu w dniu 16 maja 2018 r. w Siedlcach na rozprawie

odwołania Z. C.

od decyzji Prezesa Kasy Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego

z dnia 10 maja 2017 r. Nr (...)

w sprawie Z. C.

przeciwko Prezesowi Kasy Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego

o wysokość emerytury rolniczej

I. zmienia zaskarżoną decyzję i ustala, że ubezpieczonemu Z. C. przysługuje prawo do wypłaty części uzupełniającej emerytury rolniczej za okres od 1 czerwca 2017 r. do 31 sierpnia 2017 r.;

II. w pozostałym zakresie postępowanie umarza,

III. zasądza od Prezesa Kasy Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego na rzecz Z. C. kwotę 230,14 (dwieście trzydzieści i 14/100) zł tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 180 (sto osiemdziesiąt) zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt: IV U 880/17

UZASADNIENIE

Decyzją z 10 maja 2017 r. Prezes Kasy Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego, działając na podstawie art.28 ust.4 ustawy z 20 grudnia 1990r. o ubezpieczeniu społecznym rolników z urzędu wstrzymał ubezpieczonemu Z. C. wypłatę części uzupełniającej emerytury rolniczej od dnia 1 czerwca 2017 r.

Odwołanie od w/w decyzji złożył Z. C. wnosząc o jej zmianę i wznowienie wypłaty części uzupełniającej emerytury rolniczej od czerwca 2017 r. W uzasadnieniu odwołania wskazano, że termin do jego wniesienia został zachowany, gdyż decyzja z dnia 10 maja 2017 r. została doręczona pełnomocnikowi ubezpieczonego w dniu 31.10.2017 r., natomiast nigdy nie została doręczona ubezpieczonemu, który o wstrzymaniu wypłaty części uzupełniającej dowiedział się we wrześniu 2017 r. z banku. Ponadto wskazano również, iż zaskarżona decyzja nie zawiera uzasadnienia i w związku z

powyższym nie wiadomo na podstawie jakich dowodów organ rentowy uznał, że ubezpieczony prowadzi działalność rolniczą. Ubezpieczony podniósł również, że ma 70 la, jest osobą schorowaną, gospodarstwo jest wydierżawione P. R. i on nie wykonuje w nim żadnych czynności, nie ma również zaplecza do prowadzenia gospodarstwa rolnego (odwołanie k. 1-2).

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie. Wskazano, że w związku z upływem okresu na jaki została zawarta umowa dzierżawy z dn. 16.05.2017 r. ze Z. C. zaskarżoną decyzją wstrzymał z urzędu ubezpieczonemu wypłatę części uzupełniającej emerytury od 01.06.2017 r. na podstawie art. 28 ust. 4 ustawy o ubezpieczeniu społecznym rolników (odpowiedź organu rentowego na odwołanie k.5-6).

Sąd ustalił, co następuje:

Ubezpieczony Z. C. na podstawie decyzji z dnia 28.09.2007r. jest uprawniona do emerytury rodzinnej od dnia 1 listopada 2007 r. (decyzja k. 69-70 akt emerytalnych), natomiast od 01.04.1992 r. był uprawniony do renty rolniczej (akta organu rentowego). Od nabycia prawa do renty rolniczej ubezpieczony wydierżawiał gospodarstwo rolne i zarówno renta rolnicza a następnie emerytura rolnicza były mu wypłacane w pełnej wysokości tj. w części składowej i 100% części uzupełniającej.

Umową dzierżawy z dnia 16 maja 2007 r. ubezpieczony wydierżawił Z. C. nieruchomości rolne o nr ewid. 887/2, 426/2, 527, 689/8 o łącznej powierzchni 3,3956 ha położone w S. na okres 10 lat tj. do 16 maja 2017 r. (umowa dzierżawy k. 58). Część z tych działek ubezpieczony następnie sprzedał, tak że aktualnie jest właścicielem tylko nieruchomości o nr ewid. 527, 689/8 i 426/2 o łącznej powierzchni 1,5499 ha. Faktycznie jednak działki wydierżawione Z. C. o nr ewid. 527, 689/8 i 426/2 były użytkowane przez P. R., który w latach 2006 – 2017 r. otrzymywał dopłaty bezpośrednie do gruntów rolnych położonych na działkach (...) (pism k. 14). P. R. użytkował rolniczo wskazane grunty rolne ubezpieczonego również po 1 czerwca 2017 r. i użytkuje je nadal. Na koniec lipca 2017 r. kosił rzepak na działce ornej, który posiał w sierpniu 2016 r., a na jesieni posiał na niej przeżyto ozime, a z pozostałych dwóch działek na których zasiana jest trawa zbierał ją i zbiera do dziś. Mimo, że formalnie Z. C. zawarł umowę dzierżawy na powyższe działki w dniu 20.09.2017 r. z siostrą H. C., to faktycznie te działki użytkuje P. R., który opłaca za nie również podatek rolny. Przez cały rok 2017 r. gospodarstwo rolne ubezpieczonego było użytkowane przez P. R.. Ubezpieczony nie prowadzi gospodarstwa rolnego od 25 lat, nie ma żadnych zwierząt, ani sprzętu rolniczego, lecz się u kardiologa i ortopedy, ma wstawiony rozrusznik (zeznania P. R. k. 19v-20, zeznania ubezpieczonego k. 20-20v)

Z dniem 16 maja 2017 r. upłynął okres 10 lat dzierżawy i w związku z powyższym organ rentowy w zaskarżonej decyzji wstrzymał ubezpieczonemu wypłatę części uzupełniającej emerytury rolniczej od 1 czerwca 2017 r. uznając, że ubezpieczony prowadzi gospodarstwo rolne.

Po 16 maja 2017 r. P. R. nadal użytkował działki o powierzchni 1,5499 ha i nadal te grunty użytkuje.

Decyzją z dnia 3 października 2017 r. organ rentowy wznowił ubezpieczonemu wypłatę części uzupełniającej emerytury rolniczej od dnia 1 września 2017 r., po złożeniu przez wymienionego umowy dzierżawy z dnia 20.09.2017 r. i wniosku podjęcie wypłaty tej części świadczenia (decyzja z dn. 03.10.2017 r. – k. 87 akt emerytalnych).

Powyższy stan faktyczny został ustalony na podstawie całokształtu materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie obdarzonego przez Sąd wiarygodnością. Sąd w całości obdarzył wiarygodnością dowód z zeznań świadka P. R. i zeznań ubezpieczonego Z. C..

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie ubezpieczonego Z. C. okazało się uzasadnione.

W pierwszej kolejności Sąd uznał, że ubezpieczony zachował termin do wniesienia odwołania od decyzji z dnia 10 maja 2017 r., gdyż zaskarżona decyzja została doręczona pełnomocnikowi ubezpieczonego dopiero 31.10.2017r. i to na jego wyraźne żądanie. Organ rentowy nie wykazał, aby zaskarżona decyzja była doręczona ubezpieczonemu przed tą datą.

Zgodnie z art.28 ust.1 w/w ustawy wypłata emerytury lub renty rolniczej z ubezpieczenia ulega częściowemu zawieszeniu na zasadach określonych w ust.2-8, jeżeli emeryt lub rencista prowadzi działalność rolniczą, przy czym zgodnie z ustępem 4 powyższego przepisu uznaje się, że emeryt lub rencista zaprzestał prowadzenia działalności rolniczej, jeżeli ani on, ani jego małżonek nie jest właścicielem (współwłaścicielem) lub posiadaczem gospodarstwa rolnego w rozumieniu przepisów o podatku rolnym i nie prowadzi działu specjalnego.

Analizując okoliczności sprawy Sąd doszedł do przekonania, że organ rentowy dokonał błędnej wykładni przepisu art.28 ust.4 ustawy o ubezpieczeniu społecznym rolników i doszedł do niewłaściwego wniosku, że ubezpieczony od 1 czerwca 2017 r. prowadził działalność rolniczą.

Zgodnie z art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 15 listopada 1984 r. o podatku rolnym za gospodarstwo rolne uważa się obszar gruntów, o których mowa w art. 1, o łącznej powierzchni przekraczającej 1 ha lub 1 ha przeliczeniowy, stanowiących własność lub znajdujących się w posiadaniu osoby fizycznej, osoby prawnej albo jednostki organizacyjnej, w tym spółki, nieposiadającej osobowości prawnej.

W ocenie Sądu powyższy przepis nie reguluje wyczerpująco sytuacji, w których uzasadnione jest przyjęcie, że emeryt zaprzestał prowadzenia działalności rolniczej, ale wskazuje jedno z kryteriów, jakim jest powierzchnia gruntów rolnych których jest właścicielem (współwłaścicielem) lub posiadaczem, kiedy należy uznać, że emeryt nie prowadzi już działalności rolniczej. Z przepisu tego nie wynika natomiast, że przez sam fakt, iż emeryt lub jego małżonek jest właścicielem gospodarstwa rolnego, uzasadnione jest przyjęcie, że emeryt ten nie zaprzestał prowadzenia działalności rolniczej. W ocenie Sądu o tym, czy emeryt zaprzestał prowadzenia działalności rolniczej decyduje każdorazowo stan faktyczny, a zatem fakt, czy dana osoba rzeczywiście prowadzi działalność rolniczą i pracuje w gospodarstwie rolnym. Na stanowisku takim stoi również Sąd Najwyższy (vide: uchwała SN z 6 maja 2004r., II UZP 5/06, OSNP 2004/22/389), a także Sąd Apelacyjny w Lublinie, który w wyroku z 1 sierpnia 2012r. w sprawie III AUa 615/12 (LEX nr 1216343) wskazał, że wypłata części uzupełniającej świadczenia rolnika, który będąc właścicielem gospodarstwa rolnego faktycznie nie prowadzi w nim działalności rolniczej w rozumieniu art.6 pkt 3 ustawy z 1990r. o ubezpieczeniu społecznym rolników, nie ulega zawieszeniu na podstawie art.28 ust.1 i 3 w związku z ust.4.

Z materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie wynika, że mimo, iż umowa dzierżawy zawarta ze Z. C. wygasła z dniem 16 maja 2017 r. na skutek upływu czasu na który została zawarta, to faktycznie nadal działki rolne o nr eiwd. 527, 689/8, 426/2 o powierzchni 1,5499 ha użytkował po tej dacie P. R., który je faktycznie użytkował na podstawie ustnej umowy z dzierżawcą i zgłaszał je do dopłat bezpośrednich w latach 2006-2017. Dwie z tych działek to łąki i P. R. zbierał je przez cały rok 2017 r., a jedna to działka rolna, na której w sierpniu 2016 r. wymieniony posiał rzepak, a zbierał go w lipcu 2017 r., a następnie posiał na niej pszenżyto ozime. P. R. czynił nakłady na wskazane działki, zbierał z ich plony w roku 2017 i opłacił za nie podatek rolny za rok 2017 r.

Ubezpieczona od 1 czerwca 2017 r. nie mógł zatem prowadzić gospodarstwa rolnego, gdyż przedmiotowe działki były użytkowane i są nadal przez P. R.. Nadto stan zdrowia nie pozwalał mu i nie pozwala na prowadzenie gospodarstwa rolnego.

Błędnie organ rentowy uznał zatem ubezpieczonego za osobę prowadzącą gospodarstwo rolne na wskazanych działkach.

W konsekwencji powyższego w pełni zasadne jest stwierdzenie, że ubezpieczony nie prowadził działalności rolniczej w okresie od 1 czerwca 2017r. do 31 sierpnia 2017 r.

Mając na uwadze powyższe okoliczności stwierdzić należało, że organ rentowy niezasadnie wstrzymał ubezpieczonemu wypłatę części uzupełniającej emerytury rolniczej w okresie od 1 czerwca 2017 r. do 31 sierpnia 2017

r. i dlatego na podstawie art.477¹⁴§2 kpc Sąd zmienił zaskarżoną decyzję ustalając ubezpieczonemu prawo do wypłaty części uzupełniającej emerytury rolniczej za wskazany okres, natomiast na podstawie art. 477¹³ § 1 kpc umorzył postępowanie w zakresie wypłaty części uzupełniającej tego świadczenia od dnia 1 września 2017 r., gdyż od tej daty organ rentowy wznowił ubezpieczonemu wypłatę części uzupełniającej świadczenia na podstawie decyzji z dnia 3 października 2017 r.

Na podstawie art. 98 § 1 i 3 kpc Sąd zasądził od organu rentowego na rzecz ubezpieczonego zwrot kosztów procesu. Na kwotę 230,14 zł składają się kwoty 180 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego na podstawie § 9 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. z 2016 poz. 1668) oraz kwota 50,14 zł poniesionych przez pełnomocnika ubezpieczonego wydatków na dojazd na rozprawę.